

HETI LEVÉL

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY RÓMAI KATOLIKUS PLEBÁNIA

IV. évfolyam, 25. szám, 2011. július 2. István atya aranymiséje

„Az Egyház szolgálja lettem”

Kedves Jubiláns Testvérünk!

István Atya!

Az aranymisédre szóló meghívóra a Kolosszei levél néhány gondolatát írtad, mintegy mottóul és 50 papi esztendő összefoglalásául. Ma itt, Albertfalván, a Szent Mihály templomban, mely Neked sajátosan is atyai ház, együtt adunk hálát mindenért Istennek, és mondunk köszönetet Neked azért, hogy merted vállalni az Egyház szolgálatát.

Annak az Egyháznak szolgálja lettél 50 esztendővel ezelőtt, mely önmaga megfogalmazása szerint egyszerre szent és szüntelenül megtérésre szoruló (LG 39). Létében állandóan megéli a megalázás és elutasítás oly sok tapasztalatát, de a szentek nagyszerű sokaságát is. Nem is vállalhattad másként szolgálatodat, csak hivatásból, melyet Istentől kaptál és értünk fogadtál el, Szent Ágoston szavait alkalmazva: *veletek vagyok keresztény, értetek vagyok pap*. Ma sokan köszöntenek ezért és munkában gazdag életed sok gyümölcsét megemlítik.

Én két motívumot szeretnék hangsúlyozni. Tíz éve úgy állsz mellettünk, hogy csöndes szeretettel akarsz a segítségünkre lenni mindig szolgálva, és sohasem előtérbe tolva önmagadat. A másik nagy ajándék jelenléted a gyóntatószékben. *„Mi Krisztust hirdetjük, hogy minden embert tökéletessé tegyünk Jézus Krisztusban”* – olvassuk meghívódon. A gyóntatás hűséges szolgálatával minden embert tökéletessé tesz a szentség erejében.

István Atya! *„Az Egyház a világtól elszenvedett üldözések és az Istentől kapott vigasztalások közepette járva zarándokútját, az Úr keresztjét és halálát hirdeti, amíg el nem jön (vö. 1Kor 11, 26). Megerősíti azonban a föltámadott Úr ereje, hogy külső-belső bajait és nehézségeit türelemmel és szeretettel legyőzze”* (LG 8). Segítsen Téged is a föltámadott Úr ereje, hogy szenvedéseidet derűs lélekkel viselve, számos éven át szolgálj az Egyházat, azt a közösséget, melyet anyánknak, otthonunknak, és a Bárány szépséges menyasszonyának vallunk. Isten éltesen!

Hollai Antal

Született Budapesten, 1938. május 16., szentelték Székesfehérvárott, 1961. június 21., inkardinálva a főegyházmegyébe: 1993. Káplán 1961–73, teológiatanár és prefektus az esztergomi szemináriumban 1974–83, prefektus a Központi Szemináriumban 1983–85, **plébános Bp.-Albertfalván 1985–2001**, adminisztrátor Bp.-Kelenvölgyben is 1993. Nyugállományban 2001–.

Püspöki tanácsos: 1977, az OLT tagja 1985–2007, a Budapesti Kántorképző tanfolyam igazgatója 1992–, protonotárius, kanonok 1994, az egyházzenei bizottság vezetője 1995–. A Magyar Liturgikus és Egyházzenei Intézet igazgatója 2002–2011.

Díszbe öltözik a Szent Mihály templom

Díszbe öltözik a templom, hiszen „aranymisét” ünneplünk. 1961. június 21-én, ötven évvel ezelőtt szentelték pappá dr. Verbényi István protonotárius-kanonokot, nyugalmazott plébánost, az AKTK alapító tagját, a MALEZI és a Harmat Artúr Központi Kántorképző igazgatóját, a kerület díszpolgárát, és még folytathatnám a sort. István atya személye mindnyájunknak, egész Albertfalvának, az egyházközségnek példát ad mély hitről, lokálpatriotizmusról és szeretetről.

Máig bennem él első találkozásunk, amikor 1992 elején, végzős egyetemistaként az Új Emberben olvasva az induló albertfalvai iskoláról, a leendő tanári kar felvételijén rám emelte barátságos tekintetét, így adva biztatást.

Szeptemberben első óráim egyikén benn találtam az iskolapadban. A hideg veríték vert ki, hiszen kezdő tanárként az evolúcióról beszélni (akkor azt hittem) nem könnyű... Ám újra találkoztam az önbizalmat adó meleg tekintetével. Ezt éltem meg 1997-ben is amikor szalézi munkatársként vele tehettem ígéretet, hogy Don Bosco példáját követve éljük meg mindennapjainkat. Ábrahám Béla szalézi atyával szó szerint beíratott a Műegyetem vezetőképzőjére és amikor az iskola igazgatói pályázatán ott ült velem szemben, akkor értettem meg atyai jóságát és azt, hogy mennyi mindent köszönhet neki a Szent Mihály templom közössége.

Kedves István atya! Most itt állunk előtted hívőtársaimmal együtt és arra várunk, hogy emeld fel tekintetedet és add ránk aranymisés áldásodat. Mindezt nem viszonzhatjuk méltó módon, csak úgy, hogy Teremtő Atyánkhoz fordulunk: a jó Isten áldása kísérjen a továbbiakban is!

Koblencz Attila

Hála István atyának

Egy szép jubileum mindig jó alkalom a visszatekintésre, hogy összegezhessük azokat az értékeket, amelyek mellett a hétköznapok forгатagában talán gyakran elmentünk, de mára kikristályosodva emelkednek ki az emlékezet homályosodó világából.

Nem lehet elfelejteni, hogy a nyolcvanas évek közepén Albertfalván már virágzó templomi hitoktatást István atya mennyire szívvel-lélekkel karolta fel, felügyelve, bátorítva és megerősítve a szülők vezette hittancsoportok működését, ösztönözve a gyerekek egyházmegyei hittanversenyeken és rajzpályázatokon való részvételét, aminek nyomán számos albertfalvi tanuló nyert előkelő díjat és oklevelet.

Nem lehet elfelejteni, hogy István atya mennyire felkarolta a zenei tehetséggondozást. Otthont adott a templomban fiatalokból álló kórusnak és zenekarnak.

Talán kevesen emlékeznek rá, hogy 1990 áprilisában István atya – vatikáni személyes jó kapcsolatait felhasználva - felejtethetlen 10 napos római utazást szervezett az albertfalvi hittanos ifjúság részére. Kinn Rómában számos ajtó megnyílt gyermekeink előtt, szívélyes kalauzolásban volt részük és részt vehettek a Szentatya fogadásán – többen közülük kezet is foghattak a Szentatyával. Mindez életre szóló élményt jelentett a résztvevőknek.

Nagy mérföldkő volt a rendszerváltás után a Don Bosco iskola megalapítása. István atya irányításával az egyházközségi képviselőtestület szinte minden tagja kivette részét az önkormányzattal és más szervekkel vívott küzdelmes harcból. Számtalan beadványban, különböző szempontok szerint érvelni kellett az új egyházi iskola létrehozásáért, bizonyítani kellett az előzetes jelentkezők címének benyújtásával, hogy van igény az iskolára, harcot kellett vívni az önkormányzat jegyzőjével, aki jogi fondorlatokkal próbálta megghiúsítani az iskola alapítását. Három névadási javaslat merült fel: Prohászka Ottokárról,

Kaszap Istvánról vagy Bosco Szent Jánosról nevezzük-e el a leendő iskolát. István atya javaslatára a képviselő-testület Don Bosco mellett voksolt. Végül másfél éves kemény küzdelem után 1992 január harmincegyedikének éjszakáján – Bosco Szent János napján – éjjel fél 2-kor született meg az önkormányzatnál a döntés az iskolaalapítás jóváhagyásáról, István atya és több képviselőtestületi tag jelenlétében. Don Bosco odafentről gondoskodott a sikerről, amelyet oroszánrészen István atyának köszönhet Albertfalva népe.

Sok érdeme közül még egyet említek röviden – remélve, hogy erről mások bővebben meg fognak emlékezni. 1995-ben István atya kezdeményezésére alakult meg az Albertfalvi Keresztény Társaskör, amelynek alapítója és első választott elnöke volt. A Társaskör tizenhatodik éve működik sikerrel, értékes programokkal gazdagítva valamennyiünket.

Kedves István atya! Maradandó alkotásaidból gondoskodó szereteted sugárzik mindannyiunkra. A jó Isten áldását kérve Rád 50 éves papi jubileumod alkalmából, kívánjuk, hogy az egyetemes Egyház liturgiája terén végzett értékes tudományos alkotó munkád mellett ezután is viseld szíveden albertfalvi közösségünket.

Kesselyák Péter

István atyáról gyerekszemmel

Szüleimtől tudom, hogy István atya indította el azt a szülői hittant, melyből az évek során sok családi közösség nőtt ki. Azon merült fel, hogy jó lenne a nyáron néhány napot együtt tölteni imádságban, hitünkről való gondolkodásban. István atya támogatta az ötletet. Bajótról indult a családi táborok története, majd ahogy bővült a társaság, egyre nagyobb lelkigyakorlatos házakat ismertünk meg. Az eleinte felügyeletet igénylő kisgyerekekből „vigyázókká” cseperedtünk, a programok egyre színesedtek (tábortűz, kirándulások, bobozás, borkóstoló). Egy dolog azonban stabil pillér maradt: István atya Zsuzsa nénivel minden évben

meglátogatott minket, egészségi állapotától függetlenül egy napot velünk töltött, misét mondott nekünk, s a felnőttekkel igazán gyümölcsöző beszélgetéseket folytattak a közösségről.

Az első családi közösség

Olyan nagy élmény ilyenkor közösen szentmisén részt venni, hogy ebből alakultak ki a havi rendszerességű szombati családi misék. Igazi gyerek-barát, vidám hangulatú szentmisék voltak ezek, melyeket István atya tartott és amiket gyerekként nagyon vártunk. A családi táborokban és ezeken az alkalmakon állt először az oltár mellett sok ma is aktív ministráns. Egy másik alkalommal került szóba, hogy kisgyermekes szülőként nehéz napközben eljutni elsöpéntekenként templomba. Így indultak az elsöpénteki esti imaórák, melyeket István atya vezetett, ill. biztosított gyógyászati lehetőséget. Pár évvel később, szintén egy családi táborban fogalmazódott meg az igény, hogy a fiataloknak is legyen egy saját közösségük, itt született meg a PONT.

Kedves István atya, köszönjük a kezdeményezést, támogatást, állhatatosságot, s hogy sok ma is aktív közösségnek, programnak keresztapja volt!

Bató Kinga

Papi keresztúton

István atyát én születésem óta ismerem. Ő a bátyám korosztályához tartozik, így amikor én ministrálni kezdtem, ő már (1956 őszén) a szemináriumban tanult.

István atya 1965-ben

István atya újmiséje június 21-én volt. Engem az a megtiszteltetés ért, hogy a ministránsok nevében egy verssel köszönhettem. Bevallom, nem emlékszem sem a szerzőre, sem a címre, de az utolsó két sorára igen:

„Az újmisés felnéz az Úrra,
És elindul a keresztútra.”

És István atya elindult rajta.

Legközelebb 1965-ben találkoztam vele bátyám esküvőjén, ahol ő eskette az ifjú párt. (A jó barát 41 évvel később utolsó földi útjára is elkísérte szegény bátyámat.) Tudtuk róla, hogy művészi szinten orgonál, hogy tudományos munkát végez a liturgia területén, felelősségteljes tisztségeket tölt be az egyházi oktatásban, és tanulmányait Rómában is folytatta.

1985-ben pedig hazatért, Albertfalva plébánosa lett.

Tevékenységét mindnyájan ismerjük, e rövid visszaemlékezésben többre nincsen mód, csak három fontos momentumot emelek ki:

Az egyházközségi élet felpezsdítése és felendítése főleg az ifjúság mozgósításával

(gyakorlatilag a 40 fő körüli ministráns gárda jóvoltából nem volt szentmise ministráns nélkül). A templom külső és belső terének felújítása a felszentelés ötvenéves évfordulójára. A Don Bosco iskola (és részben az óvoda) előkészítése, létrehozása, elindítása és működtetése.

Madaras Gábor köszönti István atyát ezüstmiséjén

Ez a papi keresztút tartogatott sok megpróbáltatást, szenvedést, meg nem értést, ellenségeskedést, de szeretetet, barátságot, tiszteletet, kegyelmet és kegyelmet, sok kegyelmet is.

Add, jóságos Istenem, hogy István atyánk még sokáig szolgálhasson téged miértünk!

Madaras Gábor

HETI LEVÉL

Az Albertfalvi Plébánia rendkívüli kiadványa. Felelős kiadó: **Hollai Antal** plébános. Szerkesztő: **Erdős Attila** káplán.

E számunk közreműködői: Hollai Antal, Perjés Borbála (címlapgrafika), Koblencz Attila, Kesselyák Péter, Bató Kinga, Madaras Gábor.

Plébánia: 1116 Budapest, Bükköny u. 3. ☎ 208-1279 ✉ iroda@albertfalviplebania.hu

Honlap: <http://albertfalviplebania.hu>

Heti Levél online: <http://hetilevel.albertfalviplebania.hu>.

A kiadás költségeire, kérjük, dobjon a perselybe 20 Ft-ot!